

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παροσχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανήκοντα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20

Ήμισυετησίον		Ήμισυετησίον	
Έτησίαν	δρ. 8.—	Έτησίαν	φρ. 10.—
Εξαμήνιον	4,50	Εξαμήνιον	5,50
Τριμήνιον	2,50	Τριμήνιον	3.—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1876

Διά των Προσκόρων, Έξωτ. 2. 10. Έξωτ. 2. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λ. π. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Οδός Εδριανίδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 30 Μαΐου 1915

Έτος 37ον.—Άριθ. 26

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Άλλ' εὐθύς ἀντήχησε κρότος ἑτηρῶς και τὰ πιστόλι ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὰ χέρια του. Εἶχε πυροβολήσει ἡ Μίς Μπρίτζ και ἡ σφαῖρά της ἀφώπλισε τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ τοῦ κληρώσῃ οὔτε τὰ δάκτυλα!

Κατάπληκτος, ὁ δυστυχῆς ἐκύτταζε πότε τὸ χέρι του και πότε τὸ πεσμένον κάτω ρεβόλβερ, μὴ τολμῶν πλέον οὔτε νὰ φωνάξῃ. Τέλος, εἰς νέαν διαταγὴν ἀέρι μ π α λ α σ μ ά ν α s ἠθέσθηκασε και αὐτὸς τὰ χέρια του ὑψηλᾶ, ὡπὼς και οἱ ἄλλοι.

Τότε, μὲ μίαν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν ποτὲ ὁ Ραούλ δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ τὸν πάντοτε ράθυμον και νυσταγμένον ἐκείνον ἄνθρωπον, ὁ σέρ Ράλφ ἐπάτησεν εἰς τὸ γείσον τοῦ κυκλιδόμεματος, τὸ διεσκέλισε κ' εὐρέθη εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν ὑπαλλήλων. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἔτρεξεν εἰς τὰ συρτάκια και τ'

ἔδεικσεν μεθοδικώτατα εἰς ἓνα σάκκον πῶ εἶχε φροντίσῃ νὰ πάρῃ μαζί του. Τρία συρτάκια και ἓν χρηματοκιβώτιον ἀνοικτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου, ἐξεκενώθησαν εἰς ὀλίγας μάλιστα στιγμᾶς.

Έξωφρα ἀντήχησεν ἡ διαταγή:

—Στ' ἄλογα, μπῶδ!

Συγχρόνως εἶ τρεῖς ἄνδρες και ἡ μίς Μπρίτζ, ἡ ὁποία εἶχε πιᾶσῃ τὸν Ραούλ ἀπὸ τὸ χέρι, ὀπισθοχώρησαν σιγά-σιγά πρὸς τὴν θύραν, ἐξακολουθεύοντες νὰ σκοπεύουν τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν Τράπεζαν. Ὄταν ὁ σέρ Ράλφ ἠσθάνθη ὀπίσω του τὸ χέρι τῆς ἐξωθύρας, ἐφώνασεν «Έμπρός!» και ἔβλοκε μαζί, μὲ μίαν ταχύτητα καταπληκτικὴν, ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὴν θύραν αὐτήν.

Μόνον τότε, ὁ προϊστάμενος ὤρμησεν εἰς ἓνα παράθυρον, τὸ ἀνοίξε και ἤρξατο νὰ φωνάξῃ:

—Κλέφτες!.. Βοήθεια!.. Πιάστε τους!..

Ὁ χονδρὸς πελάτης, ἀπαλλαγθεὶς ἀπὸ τὰ ρεβόλβερ, ἔτρεξεν εἰς τὸν δρόμον κ' ἐφώνασε και αὐτὸς «Πιάστε τους!» μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Οἱ διαβάται ἔκαμαν τὸ ἴδιον και μετ' ὀλίγον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἐφάνησαν ἑφίπποι χωροφύλακες.

Ἦτο πολὺ ἄργά. Οἱ τέσσαρες κλέπται ἐπρόφθασαν νὰ καθυλακίσουν τὰλόγά των και νὰ πάρουν καλπαζόντες τὸν κατήφορον. Τὸν Ραούλ ἀνῆρπασε τὸ σταθερὸν χέρι τοῦ Αἰ και τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς σέλλας του.

«Ποῦλλ χούπ!» ἐφώνασεν ἡ μίς Μπρίτζ μαστίζουσα τὴν θαυμασίαν μαύρην της φορὰδα, ἡ ὁποία ἐφρευγεν ὡς ἔελος πρὸς τὴν ἐσχάτην.

Ἡ καταδίωξις

Πρὸς στιγμήν ὁ Ραούλ ἐνόμισεν, ὅτι οἱ τολμηροὶ κλέπται ἐπέτυχον τελείως

«Ἡ σφαῖρα τῆς μίς Μπρίτζ εἶχε διαρρήξῃ τὸ καουτσούκ.» (Σελ. 206, στ. β'.)

εἰς τὴν ἐπιχείρησίν των' αὐτοὶ ὁμῶς ἤξευραν καλά, ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἄφιναν νὰ φύγουν ἀνενόχλητοι.

Μόλις ἐφθασαν, τῶντι εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, ἠκούσθησαν ὄξεια συρίγματα και αἱ χωροφύλακες τοὺς ἐπερίμεναν ἐκεῖ, ἐδοκίμασαν νὰ τοὺς σταματήσουν.

Συγχρόνως ἠκούσθησαν δύο πυροβολισμοὶ και ὁ Ραούλ εἶδε τοὺς χωροφύλακας κυλιομένους εἰς τὴν σκόνην τοῦ δρόμου.

Έσθηκώθησαν ὁμῶς ἀμέσως. Ἡ μίς Μπρίτζ μὲ τὴν ἀλόγηστον καρομπιναν της, δὲν εἶχε σκοπεύσῃ αὐτοὺς, ἀλλὰ τ' ἄλογά των, τὰ ὁποῖα κατέκειντο τώρα κ' ἐξεφυγόσαν, σκάπτοντα μὲ τὰς ὀπλάς των τὸ ἔδαφος.

Ποῦλλ χούπ! Ὁ δρόμος ἦτο τώρα ἐλεύθερος και ὁ μικρὸς ἡμίλος ἐξώρμησε μὲ τριπλοῦν καλπαζόν, ἀφίνων ὀπίσω του ἄλλοις τοὺς ἵππεις, οἱ ὁποῖοι προσέτρεχον πανταχόθεν προσπαθεύοντες νὰ τοὺς συλλάβουν.

Οἱ κλέπται ἤξευραν, ὅτι τὰ ἐντόπια

Ἐδεικσεν μεθοδικώτατα εἰς ἓνα σάκκον πῶ εἶχε ἔλξῃ...» (Σελ. 205, στ. β'.)

άλογα των χωροφυλάκων δεν ήτο δυνατόν να φθάσουν τα ίδια των γοργόποδα άραβικά και ήρχισαν να πιστεύουν ότι έγγλυτώσαν, όταν έξαφνα ήκουσαν από πίσω των τὸ τ ε φ - τ ε φ ενός αυτοκινήτου.

Εστράφησαν τότε από τὰς σέλλας των και είδαν, όχι μόνον ένα, αλλά δύο, τρία, τέσσαρα αυτοκίνητα, τὰ όποια τούς κατεδίωκον.

—Ας! έφώναξαν ή μίς Μπρίτζ! άσχημη δουλειά!

Κ' εκάλπασαν γρηγορώτερα, μεταβάλλοντας όλίγον και την διεύθυνσίν των.

Η Αμαζών έλοδοδρόμησαν απότομώς και έστρεψε πρὸς τὰς άμπελούς, οι όποιαι εξέτεινότο εις τὸ δεξιόν μέρος του δρόμου, ως να ήθελε να φθάσ η εκεί. Έν τούτοις ταυτοκίνητα είχαν πλησιάσει άρκετά και διεκρίνοντο τώρα οι χωροφύλακες και οι στρατιώται που ήσαν μέσα.

Ο Ραούλ ένόμιζεν ότι τούς έπιάσαν κηρύλα, όταν τὸ άλογον, τὸ όποιον εκαβαλλίκευεν, εκαιμεν ένα πήδημα. Είχαν φθάση εις την άμπελον, ή όποια έτέμνετο από τάφρους. Και τὰ μὲν άλογα ήμπορούσαν να εκακολουθήσουν τὸν καλπασμόν των, υπερπηδῶντα τὰς τάφρους αυτὰς τ αυτοκίνητα όμως ήτο αδύνατον να προχωρήσουν. Σταματήσαν λοιπόν, και ή απόστασις μεταξύ των ιππέων και των διωκτῶν των άρχισε πάλιν να μεγαλώνη.

Αλλ' ή σωτηρία δεν ήτο άκόμη θεβαία. Πρώτον, διότι τάλογα ήρχισαν να κουράζονται. Δεν θά ήμπορούσαν να τρέχουν επί πολύ με την ίδιαν ταχύτητα, και μάλιστα υπερπηδῶντα διακοκώς εκείνας τὰς τάφρους. Εξ άλλου μετά σύντομον διασκαψίν, ταυτοκίνητα εκεκίνησαν πάλιν, αλλ' αυτην την φοράν όχι όλα μαζί. Έχωρισθησαν και καθέν επήρην ένα από τούς δρόμους, που εστριγύριζαν την άμπελον, με την πρόθεσιν θεβαία να περιωκλώσουν τούς φυγάδας.

Τρώντι, όταν ο μικρός δμιλος εφθασεν εις τὸ τέλος της άμπελου, ο Γ'αούλ είδε δύο αυτοκίνητα που τούς επερίμεναν. Αλλ' ή μίς Μπρίτζ τὰ είδεν

επίσης και, χωρίς νάνησυχία διόλου, εκαιμεν άριστερά και εισήλθεν εις τὸν δρόμον.

Κραυγή θριάμβου εκαιρέτησεν από ταυτοκίνητα την κίνησιν της Αμαζώνος. Οι στρατιώται εφαντάσθησαν, ότι οι κλέπται ήσαν πλέον εις τὰ χέρια των. Εις τὸν ίδιον δρόμον, τρώντι, ταυτοκίνητα θά έτρέγαν γρηγορώτερα από τὰ κουρασμένα άλογα.

Ο Ραούλ έβλεπε με άγωνίαν τὸ αστυνομικόν αυτοκίνητον να πλησιάζη. Ολίγον άκόμη και θά τούς εφθανε. Αλλ' ή μίς Μπρίτζ, ή όποια εκάλπαζεν έως τότε επί κεφαλῆς του μικρού δμιλου, έμεινε τώρα όπισω, τελευταία. Έκρατούσεν εις τὸ χέρι την καρναμπίνα της. Κ' εκαιμεν ο Ραούλ την είδε να τυύπη άναστραφα και, χωρίς να εκπιδαδύνη διόλου τὸν καλπασμόν της,

«Ετσι εφθασεν εις την Κασαίταν...» (Σελ. 207, στ. α')

να σκοπεύη εις την στάσιν εκεινην, εις την όποιαν την είδε τούστις κατά τὰ γυμνάσια που εκαιμεν εις την εστάντοια.

Ακούεται πυροβολισμός. Ο Ραούλ τυρίζει και βλέπει. Κανείς δεν εκοκτώθη, τὸ αυτοκίνητον όμως υφίσταται ένα τρομαρόν τινάγμα, που όλίγον εκλειψε να τὸ αναποδογυρίση. Η σφαιρα της μίς Μπρίτζ είχε διαρρήξη τὸ καουτσούκ ενός των εμπροσθίων τροχῶν.

Δεύτερον αυτοκίνητον καταφθάει. Δεύτερος πυροβολισμός αντηγεί, νέον καουτσούκ διαρρηγνύεται. Κραυγαί λύσσης φθάνουν μέχρι των φυγάδων. Οι στρατιώται προσπαθῶν να προχωρήσουν και με σπασμένα καουτσούκ, αλλὰ δεν εκμπορούν να τρέξουν πολύ και άναγκάζονται να σταματήσουν.

Ητο καιρός. Διότι τὰ άλογα των φυγάδων, κατακουρασμένα εκξηγλημέ-

να, εκινδύνεον να πέσουν κάτω. Όπως ήποτε τὰ ήνάγκασαν άκόμη να τρέξουν και, με μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, εφθασαν εις τὰ πρώτα ύψώματα των Κορδιλλέρων. Μόνον εκαι ή μίς Μπρίτζ επεβράδυνε τὸν καλπασμόν.

—Ω λ ρ ά τ! είπε στραφείσα περιχαρῆς πρὸς τούς συντρόφους της.

—Ω λ ρ ά τ! άπήντησαν και κ' έτσι.

Ηποτε άλλο. Κ' εκρηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ήτ'εγα τώρα, με δῆμα, δια των έλικουσιδῶν και στενῶν άτραπῶν του θουνοῦ.

Μετ' όλίγον εφθασαν εις ένα σπήλαιον, του όποιου ή εισόδος εκρυπται τελείως από θάμνους πυκνοῦς. Εκεί ή μίς Μπρίτζ εκσφύριξε τρεις φορές και άμέσως οι θάμνοι παρεμείσθησαν κ' ένας άνθρωπος, μικρός και δαυτε παρασιώσθη. Ο Ραούλ τὸν άνεγνώρισεν. Ητο ο ίδιος κτήτης του ράνκο, που είχαν διδιανυκτερεύσει.

—Όλα, έτοιμα Μανόλο; τὸν ήρώτησεν ή μίς Μπρίτζ ισπανιστί.

—Σί σενίόρα, απεκριθη ο χωρικός. Και παραμερίσας πάλιν τούς κλάδους, εκδειξεν εκξη μουλάρια που εκπερήμεν εις τὸ σπήλαιον.

Και πάλιν ή μίς Μπρίτζ είπε τυχάρωμενον, ω λ ρ ά τ της και, αποτεινομένη πρὸς τὸν Ραούλ, προσέθεσε:

—Λοιπόν, μικρὸ Γάλλε, τί φρονείς γιατ' όλ' αυτὰ; Τώρα δεν έχομε κανένα φάδο. Σε πέντε ώρες, θάμιαστε στο Χιλι, και εκπειδή δεν άναχωρεί τραινο πρὶν από αύριο τὸ πρωί, αδύνατο πια να μὰς κυνηγήσουν. Έλα εδῶ, μπόυ, να σε φιλήσω. Είμαι εύχαριστημένη από σε!

Ο Ραούλ εκδίστασεν όλίγον. Αλλ' ύπήκουσε.

—Και τώρα δρόμο! έφώναξαν άμέσως ή μίς Μπρίτζ. Έχομε καιρό να τὰ ποῦμε άργότερα...

Τὰ μουλάρια εκξηγθησαν εις την άτραπὸν. Ο Ραούλ εκαβαλλίκευσε ένα και ήκολούθησε πάλιν την κυρίαν του, μολοντι ήξυρε τώρα ότι δεν ήτο κερὰ μία τολημὰ κλέπτρια. Έκρινεν άναγκαίαν μίαν εκήγησιν μαζί της, αλλὰ την άπέβαλλε δια καταλληλοτέραν

στιγμήν. Και ή ανάβασις της Κορδιλλέρας ήρχισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΔΙΛΛΕΡΑΣ

Αναγκαια εκήγησις

Μετὰ δύο ώρας επιπόνου πορείας, ο μικρός δμιλος άρχηε την γόνιμον γώραν της Μενδόζας και εισήλθεν εις άλλην, πετρώδη και χέρσον.

Από της στιγμῆς αυτης επροχώρουν σιωπηλοί εις μίαν έρημον, σχεδόν χωρίς καμμίαν εκάστησιν, εκοκλούοντες την δεξιάν όθην του Ρίο Μενδόζα.

Όταν εφθασαν παρά τὰς θερμοκηγὰς της Κασαίτας, ήναγκάσθησαν να σταματήσουν, διότι όπως τὰ ζῦα, και οι ταξιδιωται ήσαν κουρασμένοι, φεβερὰ. Έστερ' από τὸν τραλλόν εκαιμεν καλπασμόν, είχαν κάμη πέντε ώρες με μουλάρι, χωρίς να φάγουν τίποτα, παρά μαρικά καρύδια κ' ό λάζ.

Ο Ραούλ δεν ύπήρχε πλέτ. Τσακισμένος από την κούρασιν και από τὰς συγκινήσεις της ήμέρας εκεινην, άπεκομήθη μόλις εκάθησεν εις τὸ μουλάρι του κ' εκαιμεν την ανάβασιν ως δῆμα φαρμάκιον εις την κόψιν του ζώου.

Έτσι εφθασεν εις την Κασαίταν, αφού εκέρασεν από τὸ χαίλος μωρίων θαράθρων, εμπιστευμένος μόνον εις τὸ ένστικτον του ύπόζυγιου του, τὸ όποιον εκήτοσε προσεκτικῶς.

Ητο νύκτα ακοτάδι, όταν ή μίς Μπρίτζ εκταξε να σταθῶν.

Εξήγησας απότομώς από τὰ σταματισμα του μουλαριου, ο Ραούλ εκειμεν πρὸς στιγμὴν εκληκτος, μη γνωρίζων που εύρισκετο και μη εκθυμῶμενος καν τὰ συμβάντα της φοβεράς εκεινης ήμέρας.

Ησθάνετο μόνον ένα γενικόν μαυδιασμα και ζωηρόν πόνον εις τὰ ισχία. Παρατήρησε τότε, ότι ήτο δομένος με σχοινία εις τὸ σώμα του ζώου.

Αμα ήμπόρσε να διακρίνη, υπό τὸ άμυδρόν φῶς ενός εκλεπτοφάναρου, τί συνέβαινε γύρω του, είδε την μίς Μπρίτζ εκηπλωμένην επί του μανδύου της, με την κεφαλήν στηρηγμένην ήσυχως, όπως και τότε που την εκλειπεν εκηπλωμένην εις κανένα καναπέν, εις την γαλιερίαν της Καρλίνας.

—Εξήπνησες μελοσκάτων, μικρὸ μπόϋ; του είπε γελῶσα. Πάλι καλά! Τὸ ξερείς, ότι αν ο μίστερ Ζε δεν σ' εδενε στο μουλάρι, θά ήσουν τώρα σε κανένα βάραθρο;

(Έπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 199)

—Αδ' εκμπορούμε λοιπόν να περιμένουμε ως τὸ διάλειμμα;) ρώτησε τὸ παιδί εκηκνημένο.

—Θά σου πῶ κάτι, φίλε μου, είπε τὸ στομάχι. Εκμπορεί να μη γίνης καλύτερος άνθρωπος αν παραμελήσης τὸ σκολειο. Μὰ αν παραμελήσης τὰ παξιμάδια, θά πεθάνης! Τὰ εκμώσθηες πολύ διαστικά... ειγε μέσα ένα κομμάτι, που πρέπει να προσέξης καλά... Αυτό ήθελα να σου πῶ...

—Εγὼ τρώω κάθε πρωί παξιμάδια, είπε τὸ παιδί, και άρχισε τὰ κλάματα, αμα ποτὲ δε μῶτυχε τέτοιο πρῶμμο.

—Όχι, είπε τὸ στομάχι, γιατί εκφρόντιζα εγὼ για τὰ παξιμάδια και για δλα. (Σήμερα εκεις εσὺ την τιμή και την εύχαριστησι. —Μὰ τώρα καθίσε ήσυχε στον πάγκο να σου τὰ εκηγήσω δλα).

Αυτό και εκαιμε τὸ παιδί. Μὰ ήτ'εγε τέλεια εκελπισμένο.

—Κύταξε, είπε τὸ στομάχι. Η δουλειά μου που ανέλαβες εσὺ σήμερα, ειγε ή χωγευσις. Τρώς για να γίνης μαγάλος και δυνατός, για να άποκτησης και σὺ ένα παιδί και να τὸ δερνης, αν κόβη τὰ δαμάσκηνα από τὸν κήπο σου.

—Ας έτοιμασθῆ να τὸ κόψη! Οδ πῆρ ήκο γερὸν, είπε ο μικρός.

—Μὰ τὰ να θάλη κανείς στο στόμα του τὸ φῆγ, δεν ειγε τίποτε. Αυτό ειγε τὸ λιγώτερο. Αν δεν χρησίμευεν, δεν θά ειγες στομάχι.

—Μακάρι να μην είχα, εκτίναξε τὸ παιδί.

—Ασε της κουτιλάρας! είπε τὸ στομάχι, και εκουσε. Τώρα λοιπόν ειγε τὰ παξιμάδια. Αφού τὰ μάσητες και τὰ άνακάτωσες με τὸ σάλιο, τὰ κατῆρες και τώρα κατεθήκανε σε μένα γιατ' να τὰ δουλέψω. Όσο χειρότερα τὰ μάσητες εσὺ, τόσο περισσότερο κόπος για μένα. Γύρω μου βρίσκονται μικρὸς φάμπρικες, όπου φτιάνω κάτι τι που λέγεται πεπτικόν υγρόν, μ' αυτὸ άνακατώνονται τὰ παξιμάδια και τὸ γάλα).

—Θά τελειώσης γρήγορα; είπε τὸ παιδί. Είσαι βαρετώτερος κι' από τὸ δάσκαλο.

—Μόλις άρχισα, άπήντησε τὸ στομάχι. Αμα τελειώσουν τὰ παξιμάδια τὴ δουλειά τους με τὸ στομάχι, πηγαίνουν εις τὸ έντερον. Εκεί βρίσκονται πολλές φάμπρικες που εκτοιμάζουν τὸ έντερικόν υγρόν και πρέπει να άνακατωθῶν μ' αυτὸ. Αμα γίνη κ' αυτὸ, εκρημασεται άλλες φάμπρικες που φτιάνουν την άμυλο-

ψίνην, άλλες τὴν τρυψίνην και πάλιν άλλες τὴν, σ τ ε α ψίνην...

—Στάσου! είπε τὸ παιδί, αματες ειγε πολύ βαρετές λέξεις για ένα παιδί. Δεν καταλαβαίνω ούτε συλλαβή).

—Τόσο τὸ χειρότερο για σένα, ειπε τὸ στομάχι, αφού ανέλαβες τὴ δουλειά! Έστερα εκρχεται στή σειρά ή χολή και ύστερα...

Έβτε τὸ παιδί άρχισε τὰ κλάματα, σαν να είχαν δειρε.

—Μη' εύριλάξης, είπε τὸ στομάχι. Αφού που κανείς άργαπορεί μόνο τὴ χώνεψη).

Τώρα τὸ στομάχι εκαιμε νέα μαγάλη δουλιὰ, πως δηλαδή επρεπε ο μικρός να άρχιση καλύτερα, πρώτα να ξεπλωθῆ λίγο τάντζκελα, εκπειτα να στριφογυρίξη και να τεντώνεται και να κοτύη τὸ σώμα του με διαφόρους τρόπους, ως που να εκπορέση να χώνεψη.

Επί τέλους ειγε τελειώση ή ιστορία με τὰ παξιμάδια, ειγε περάσει ή ώρα του προγεύματος και ο μικρός ειγε εκξαντληθῆ.

«Φάγε τώρα τὸ πρόγευμά σου», είπε τὸ στομάχι. «Έτσι θ' άναλάβης λίγο». Ο μικρός έφαγε τὸ πρόγευμά του και φάνηκε πως τὸν ώφέλησε. Μὰ του ήρθε στο νοῦ τὸ σκολειο και εκιγε εκω φρενῶν από τὸ κακό του.

—Τι να κάμω τώρα, τι να κάμω τώρα! φώναξε και περπατούσε δῶ και εκει. «Θά με μαλώσουν και τι να πῶ στο σπίτι!»

Έπῆρ τὰ διδλία του και πετάχτηκε. Μὰ τότε φώναξε τὸ στομάχι, κ' εκηκρὸ μικρὸ! έχασες τὸ μισό σου!

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε τὸ παιδί.

—Δεν εκπέτσεια τὸ πρόγευμά;) είπε τὸ στομάχι. «Θέλεις πάλι τώρα να τρέξης; Είσαι τὸ πιὸ κακεκέφαλο παιδί, που έχω άπαντήρησι».

Κι' άρχισε πάλι ή ίδια ιστορία από την άρχη.

Τὸ στομάχι άρχισε πάλι τὴ διδασκαλία και τὸ παιδί άγωνίστηκε πολύ για να γίνη, ότι επρεπε: Και μ' δλα ταυτα δεν πηγαμε καλά ή δουλειά.

—Πόσο διαρκεί αυτη ή ιστορία;) ρώτησε.

—Φυσικά ως τὸ γεῦμα, άπάντησε τὸ στομάχι.

Τὸ παιδί κῆθησε στους θάμνους και ποτὲ εκβριξε και ποτ' εκλαιγε, μὰ δεν ώφελοῦσε τίποτα. Να βγη από εκει που ήσαν κοκμμένο δεν τολμούσε πρὸ του σκολαση τὸ σκολειο, και εκπειδή δεν ειγχε ρολόι, δεν ήξερε τί ώρα ειγε, γι, αυτὸ πῆρ στο σπίτι μόλις την ώρα του φαγητου.

(Έπεται συνέχεια)

(Karl Ewald), Μετάφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)
 Ἐκέθην οἱ ὁδηγοὶ του, διὰ λαβυρίνθου δρομίσκων, τὸν ἐβγαλαν εἰς ἓνα μέρος τῆς κρηπίδος τοῦ Ταμέσεως καὶ τὸν ἄρισαν, ἀφοῦ τῷ ἐσύστησαν, διὰ τὸ καλὸν του, ἀπόλυτον ἐχειμήθειαν!

Ὁ νέος ἐλευθέρωσε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδεν. Ὁ ποταμὸς ἐκύλιεν εἰς τοὺς πόδας του τὰ βορβορώδη του νερά. Μακρὰν ἐφαίνετο ὁ Πύργος τοῦ Λονδίνου.

Ἐσώθη! Δύο δάκρυα ἔρρευσαν εἰς τὰ φλογερά μάγουλά του.

Ἐξηγτημένος, ἐκάθισεν εἰς ἓνα σωρὸν πετρῶν καὶ ἐδοκίμασε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του. Καὶ ὅταν συνῆλθε κάπως, ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐπιστολῶν τὸν ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὸ δέμα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Ἄλλ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν

—Πόλεμος λοιπὸν...
 —Φυσικὰ, ἐνοεῖται!...
 —Θὰ τὸ μετανοήσετε.
 —Δὲν τὸ πιστεύω! Σεῖς μᾶλλον...
 Ἄλλὰ δὲν ἠμπόρετε νὰ ἐξακολουθήση. Ὁ «Ρ» ἐπέπεσεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἄρπαξε.

Οἱ δύο νέοι ἔπασαν μαζί κάτω καὶ ἡ πάλῃ ἐξηκολούθησεν ἀγρία, ἀμείλικτος, εἰς τὸ ἔρριμον ἐκεῖνο μέρος τοῦ κρηπίδωματος.

Παλαιότες, κυλιόμενοι, συμπλεγμένοι, εἶχαν πλησιάσῃ εἰς τὸ ἄκρον καὶ ἐκινδύνευσαν νὰ πέσουν εἰς τὸν βαθὺν ποταμὸν.

Ἐμειναν μίαν στιγμήν ἀκίνητοι καὶ οἱ δύο, διότι τὸ παραμικρὸν κίνημα ἠμποροῦσε νὰ τοὺς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Τὸ ρεῦμα τοῦ Ταμέσεως εἶνε πολὺ ἰσχυρὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ οὔτε ὁ ἰσχυρότερος κολυμβητὴς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ γλυτώσῃ.

Ἐν ἑκατοστόμετρον μόλις τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν ἀβυσσον. Ἦσαν συμπλεγμένοι οὕτως, ὅστε ἡ πτώσις τοῦ

λά τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φθάσῃ, καὶ τὰ γράμματα ἔμειναν κρεμασμένα ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὰ σφικτακλεισμένα δάκτυλα τοῦ νεαροῦ ν τ ε τ κ τ ι β.

Ὁ κλέπτης ἐγαλάρωσε τότε τὸ σφίξιμον καὶ ὁ Μωρίς, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον ἤρχισε νὰ γίνεται πελιδνὸν, ἠμπόρεσε νὰναπνεύσῃ.

—Δός μου τὰ χαρτιά! ἐψιθύριεν ὁ «Ρ», ἀπειλῶν μ' ἓνα ρεβόλβερ.

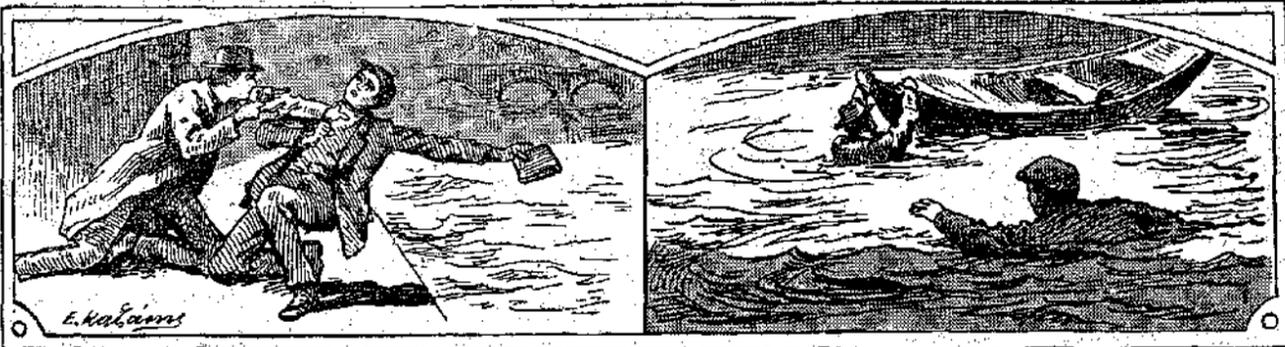
—Ποτέ! ἐπρόφερε σταθερῶς ὁ Μωρίς, μὲ τὸ χερί ἀπλωμένον ἀνωθεν τῆς ἀβύσσου.

—Δός τα, εἶπεν ὁ ἄλλος, στηρίζων τὸ πιστόλι εἰς τὸν κρόταφον τοῦ ἀντιπάλου του.

—Ἄν τραθῆξῃς, τάφινω! ἐτραύλισεν ὁ Μωρίς. Νὰ, φεύγουν κρόλα, γλιστροῦν ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου.

—Αυστοχισμένε! ἐφώναξε τότε ὁ «Ρ». Δὲν ξέρεις λοιπὸν οὐτι...

Καὶ σκύψας εἰς τὸ αἰτὶ τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ, τοῦ ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως δύο λόγια.

καμπίναν τοῦ «Λονδίνου», ἓνας ἄνθρωπος ἐπρόβαλλεν ἐμπρὸς του ἀπὸ ἓνα σωρὸν βυλιέας.

Ἐνας νέος τοῦ ὁμοίως καταπληκτικῶς μὲ τὸν Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ Σωσίας του, ὁ μυστηριώδης «Ρ» ὁ ἴδιος.

Οἱ δύο νέοι ἐκυστάχθησαν ἐν δευτέρωλεπτον, κατόπιν ὁ Μωρίς ἐφύλαξεν ἠσυχῶς τὰ γράμματά του καὶ ἐπαρίμνε.

—Γιατί νὰ μαλώσωμε, νὰ καλαισώμα, ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ὁ κλέπτης, ἐνῶ ἠμποροῦμε καλλίτερα νὰ συνηνοήθοῦμε, νὰ συμφωνήσωμε σὰ φίλοι;...

—Νὰ συνηνοήθοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Μωρίς, γὰρ νὰ κάμωμε τί;

—Γὰρ νὰ τυλιξοῦμε τὸν...!

—Μὴ προχωρήτε, διέκοψε ζωηρὰ ὁ φίλος μας ἐνόησα. Κάθε συνηνοήσις μεταξὺ μας εἶνε ἀδύνατος.

—Μὰ γιατί; ἐπέμεινε ὁ Ρ. Τὰ κέρδη...

—Κέρδη ἀπὸ ἓνα ἐκδικασμὸν! ἐφώναξε μὲ θυμὸν ὁ Μωρίς. Σὲ μένα προτείνετε τέτοιο πρᾶγμα; Πάρτε, σὰς παρακαλῶ, φθάσει, γιατί ἠμπορεῖ νὰ θυμώσῃ καὶ αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἐσύμφερε.

ἐνὸς θὰ παρέσυρεν ἀμέσως καὶ τὸν ἄλλον. Διὰ τοῦτο κατέβαλλον ἀπεγνωσμένως προσπάθειας νάπομακρυνθοῦν, νὰ ἀπισθοχωρήσουν.

Τέλος τὸ κατάρθωσαν καὶ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη καὶ τῶν δύο.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ, ὁ κοινὸς κίνδυνος τοῦ διέτρεψεν τοὺς παρῶντες ἀκόμη περισσότερο.

Γυμνασμένοι, πεπειραμένοι περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ «Ρ» δὲν ἤρχισεν νὰ ὑπερνεκλήσῃ τὴν ἀντίστασίν του, ἀσθενῆ ἄλλως τε, διότι ὁ Μωρίς ἦτο ἐξηγτημένος ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτός. Καὶ μίαν στιγμήν κατάρθωσε νάρπαξ τὸν νεαρὸν ν τ ε τ κ τ ι β ἀπὸ τὸν λαίμον.

Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ Μωρίς ἔβαλε τὸ χερί του εἰς τὴν τσέπην καὶ ἔκαμε νὰ πετάξῃ τὰ γράμματα εἰς τὸν Τάμεσιν.

Ὁ «Ρ» ἐφριξε οὐσώμως καὶ μὲ τὸ χερί τοῦ ἐμείνεν ἐλεύθερον, ἐδοκίμασε νὰ πιᾶσῃ τὸ χερί τοῦ Μωρίς. Ἄλλ-

τὸ πρόσωπον τοῦ Μωρίς ἐλαμνεν ἀμέσως καὶ ἔκαμεν ἓνα κίνημα ὡς διὰ νὰποσύρῃ τὸ χερί του ἄλλ' ἔξαφνα εἰς τὰ μάτια του ἐφάνη μία ἀστραπή καὶ τὰ χεῖλη του ἐπρόφεραν μὲ λύσσαν:

—Ψέμματα! ψέμματα!

—Σοῦ ὀρκίζομαι! ἔβεβαίωσεν ὁ κλέπτης.

—Λοιπὸν, ἀδιάφορο! ἐφώναξεν ὁ Μωρίς, προτιμῶ νὰ χαθοῦν παρά νὰ πέσουν στὰ χεῖρια σου.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν μία σφαῖρα ἐξέσσε τὸ μέτωπον τοῦ ἠρώδης μας καὶ τὰ δάκτυλά του ἐξεσφίχθησαν ἀκουσίως.

Ἡ δέσμη τῶν ἐπιστολῶν ἔπεσε... Ὁ «Ρ» ἔβαλε κραυγὴν λύσεως καὶ ὄρθωθεὶς ἀποτόμως, ἀποφασιστικῶς, ἔπεσεν εἰς τὸν Τάμεσιν.

Μετὰ μίαν στιγμήν, ὁ Μωρίς τὸν ἐμμήθη.

Ὅταν, μετὰ τὴν πτώσιν του, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἶδε τὸν «Ρ» πικασμένον ἀπὸ τὴν πρῶραν μικρῶς λέμβου, ἡ ὁποία ἔπλεε ἀδέσποτος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΓ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΟΜΕΝ ἓνα συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος αὐτὸν τὸν καιρὸν δὲν θάνοίγη βέβαια «Διάπλασιν»... Διατί; Μήπως τὴν ἀπασχολοῦν πάρα πολὺ αἱ ἐξετάσεις; Μακάρι νὰ ἦτο αὐτὸ! Ἄλλ' εἰς τὸν συνδρομητὴν τοῦ σὰς λέγω, συμβαίνει κάτι φοβερὸν: Δύο μῆνας τώρα, ἔχει βαρεῖα ἄρρωστον τὸν λατρευτὸν τοῦ Πατέρα. Καὶ ἄλλο δὲν κάμνει, παρά νὰ παρυστέκῃ τὴν κλίνην του, ὅταν τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν, ἢ νὰ περιφέρεται ἀπέξω ἀπὸ τὸν κοιτώνα, ζητῶν ἐναγωνίως πληροφορίας. Ἀγωνιᾷ καὶ αὐτὸς, μαζί μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται εἰς ἑκατομύρια... Ἐνηνοήσατε, πιστέω, διὰ ποῖον σὰς λέγω: Πρόκειται περὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ σεπτοῦ σας Συναδέλφου, τοῦ νεαροῦ βασιλόπαιδος Παύλου. Ὅλοι οἱ Πρίγκιπες ἀγωνιοῦν καὶ ὑποφέρουν. Ἄλλ' ἡ πληρὴς εὐαισθησίας νεότης τοῦ Παύλου καθιστᾷ τὸσον συμπαιθητικὸν τὸ μαρτύριόν του! Σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες κάμνουν λόγον διὰ τὸν μικρὸν Πρίγκιπα. Μίαν ἡμέραν διηγήθησαν καὶ τὸ ἐξῆς: Οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ Βασιλέα, καὶ τότε ἀκόμη τοῦ

ἦτο καλλίτερα, νὰ διαβάσῃ ἐφημερίδας. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλην ὄρεσιν κάτι νὰ διαβάσῃ, συνηνοήθη κρυφὰ μὲ τὸν νεώτερον υἱὸν Του.

—Πήγατε, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ βρῆς καμμιά ἐφημερίδα καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρῃς ἐδῶ, ἀλλὰ πρόσσε, μὲ τρόπον, νὰ μὴ σὲ ἴδωθ.

Ὁ πρίγκιψ Παῦλος ἐξηφανίσθη, εὐτυχῆς τοῦ θὰ ἐπρόξενουσε μίαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν λατρευτὸν τοῦ Πατέρα. Θὰ ἐσυλλογίζετο βέβαια, ὅτι δὲν θὰ ἐπάθαινε τίποτε, ἀν' ἐδιάβαζε μίαν ἐφημερίδα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἰατροὶ! ὅλα τάπαγορεύουν! Ἀληθινὸν βασιανιστῆν. Μήπως μίαν ἡμέραν δὲν τοῦ ἀπηγόρευσαν καὶ τὸ κρασί; Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς ἐπέμεινε τῶσον, ὅστε ἠναγκάσθησαν νὰ τοῦ δώσουν ὀλίγον. Καὶ ὁ βασιανισμὸς Ἀσθενῆς θὰ εἶχε μίαν εὐχαρίστησιν, τοῦ δὲν τοῦ ἐστοίχιζε τίποτε. Ἔτσι τώρα καὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα...

Καὶ πραγματικῶς, ὁ μικρὸς Πρίγκιψ κατάρθωσε νάνακαλόφῃ μίαν καὶ, ὅλας χαρὰ καὶ προφύλαξις, ἐπέστρεψε οὐγὰ εἰς τὸν κοιτώνα, διὰ νὰ τὴν ἐγγειρίσῃ κρυφὰ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸν εἶδαν, τὸν ἐκατάλαβαν. Καὶ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν Πατέρα του, τὸν ἐσταμάτησαν, τὸν ἐσάσαν καὶ τοῦ ἐπῆραν τὴν ἐφημερίδα. «Συνελήθη ἐγκαίρω», ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες. Φαντασθῆτε τὴν φύρκαν του; τοῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ φανῇ μέχρι τέλους ἐπιτηδεῖος, διὰ νὰ προξενήσῃ μίαν μικρὰν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν λατρευτὸν τοῦ Ἀσθενῆ!

Διηγῆθησαν ἀκόμη καὶ τοῦτο: Τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγειρίσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ Βασιλεὺς, τὰ μέλη τῆς Β. Οἰκογενείας ῥυνηθροσάθησαν εἰς τὴν παρασυμμένην αἰθούσαν, ἀναμένοντα τὸ ἀποτέλεσμα. Μόνον ὁ πρίγκιψ Παῦλος κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ καὶ νὰ μείνῃ εἰς τὸν κοιτώνα, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ ἓν παραπέτασμα ἢ θυροφύλον. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολούθησε τὸ βασανιστήριον. Μὲ ὄλην τὴν τοπικὴν ἀναισθησίαν, ὁ Βασιλεὺς ἐπόνεσε πάρα πολὺ, ὅταν τοῦ ἀπέσπασαν τὸ κήκαλον τῆς πλευρᾶς. Ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἐξεφώνιζε. Ἄλλὰ βέβαια τοῦ ὁ μικρὸς πρίγκιψ δὲν ἐπόνεσεν ὀλιγώτερον εἰς τὴν κούπτην του! Μὲ ὄλην τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τοῦ κατέβαλλεν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα λυγμὸν. Τὸν ἤκουσαν, καὶ πλησιάζαντες ἐκεῖ, τὸν ἤραν κάτωχρον καὶ δακρυσιμένον...

Εὐτυχῶς τοῦ ἔλ' αὐτὰ τὰ μαρτύρια φαίνεται ὅτι ἐτελείωσαν. Ὁ Βασιλεὺς διέφυγε καὶ κάλιν τὸν κίνδυνον. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν, προχθὲς ὁ πρίγκιψ Παῦλος ἐξῆλθεν εἰς περίπατον.

—Πῶς εἶνε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης; τὸν ἠρώτησε κάποιος.

—Ὁ μπαμπᾶς εἶνε πολὺ καλλίτερα, εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθη ὁ Βασιλόπαις μὲ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον.

Εἶθε νὰ διατηρηθῇ ἡ μεγάλη Του χαρὰ! Εἶθε νὰ σωθῇ μέχρι τέλους ὁ λατρευτὸς Του Πατέρα—, ὁ Πατέρας ὄλων μας!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

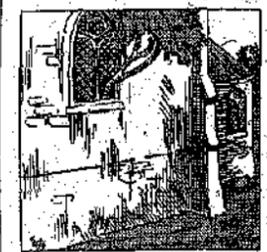
Διασκεδαστικὴ Ζωγραφικὴ

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν περιεστῆ ἓνα στρατιωτικὸν, ζωγραφισμένον ὄλω μὲ ἀριθμοὺς. Κατὰ πολλοὺς τρόπους σχηματίζονται πρόσωπα μὲ ἀριθμοὺς. Ἐφύπτεσθε ὡς ὑπόδειγμα τὴν εἰκόνα αὐ-

τὴν, εἰμπορεῖτε νὰ κάμτετε ἄλλας πολλὰς.

Δένδρον ἐντὸς Ἐκκλησίας

Ἴδου καὶ ἄλλο δένδρον μέσα εἰς ἐκκλησίαν. Εὐρίσκειται εἰς τὸ Βέλγιον, πλησίον τῆς Μόνσης. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα, οἱ κλώνοι τοῦ περνοῦν ἀπὸ ἓνα παράθυρον, τοῦ ὁποῖου ὁ δαλοπινᾶξ εἶνε κρυπτικῶς ἐπίτηδες. Ἐνας ἰδιόβρυθος γέρον ἀρχῆς τὸ οὐκόπεδον καὶ χρήματα, διὰ νὰ κτισθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκκλησία, ὑπὸ τὸν ἔρον νὰ διατηρηθῇ μετὰ ἐκεῖνο τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶχε φυτεύσῃ ὁ ἴδιος καὶ ἀγαποῦσε πολὺ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον
Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Νουσταλτίας

ΑΗ	ΣΑ	ΩΝ	ΑΙΑ
ΜΑΣ	ΑΥ	ΑΙ	ΡΙ
ΟΙ	ΣΙ	ΠΑ	Α

Νὰ συναμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων γαλλικῶν πόλεων.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α) Θεμιστοκλῆς, Κίμων, Ἐπαμεινώνδας, Περσάνης, Κόνων, Ἀριστίδης, Πελοπίδας. — β) Βίς δικτῶ ἡμέρας. — γ) Qui vole un oeuf, volera un boeuf.

Τὸς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Σελὸς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Σύνδρομη τοῦ Καρ. Β.

ΣΤΗΝ ΜΟΙΡΑ

Ὁ μοῖρα εὐδ, ζηλοφθονη,
δὲν σοῦ ζητοῦμε χερί:
Ὅχι! Μὲς' ἀπ' τὰ χερίε μὰς
κανεὶς δὲν θά Τὸν πάρη!

Δὲν γονατίζομε σ' εὐδ,
ὁ σκοτεινὴ Βιμαρμένη!
Ψηλά ἢ ἀγγή μὰς προσοχῆ,
σὺν φλόγῃ, ἐκεῖ ἀνεβαίνει.

Τέλλος Ἀργῶς

ΣΤΟ ΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Μία ἄμορφη ἀριπλάστη μέρα ἀπὸ
κείνης ποὺ χαρίζον στὸν ἄνθρωπο μὴ
χαρὰ ἀόμορφη καὶ τὸν σπῆρον μὴ κά-
ποια δύναμις ἀκατανίκητῃ πρὸς τὴν ἔσο-
χῃ, εἶχαμε προσκληθῆ πολλὰς ἐξαδέλφους
μου κ' ἐγὼ, νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα μὰς
στὸ κτήμα τοῦ θεοῦ. Ἐκινήσαμε ἀπὸ τὴν
πόλι τὸ πρωὶ μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ σὲ
μικτὴ ὥρα μπήκαμε στ' ἀμορφο χωριάδακι.

Μόνο θὰ σὰς πᾶθαι ἀπ' τὰ τρεχάματα,
τὰ παιγνίδια, ἴσως κ' ἀπ' τὸ ἄμορφο πε-
ριβάλλον καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ἀσθανό-
μεθα τὴν ἀνάγκη νὰ κάνουμε συχνὰς ἐπι-
θέσεις στὸ κατάφορο ἀπὸ χίλια διυπρόγ-
ματα λευκοστραμένο τραπέζι. Τὸ ἀπόγει-
μα παρακαλέσαμε τὸ θεοὶ νὰ μὰς κῆρη
μὴ γύρα στὸ χωριό. Περιττὸ νὰ σὰς εἴ-
πω πόσο οἱ καλὰς χωριατικοὺς μὰς πε-
ρικοιθῆσαν, ἀφοῦ μὰς γεμίσαν μὲ τόσα
λουλούδια ποὺ δύσκολα τὰ σηκώναμε.

φορ ποὺ τὸ εἶπε μὰ κ' ὁ θεὸς δὲν παρα-
λείπει ἀπὸ τότε νὰ μὰς προσκαλῆ συχνὰ
στὸ ἄμορφο κτήμα του.

Γιραεῖλλα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

30 Ἀπριλίου.—Ἀπὸ βραδύς ἡ χωρι-
τοποῦλες, παρέες-παρέες, πηγαίνουν νὰ
ὑποδεχθῶν τὸν Μάϊ, ψάλλοντας τὰ εἰ-
ρήδες γι' αὐτὸν καμωμένα τραγουδιὰ. Μὲ
ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον καὶ χαρὰ γιὰ τὸ
παρὸν, κλέκουν τὸ στεφάνι ποὺ ἡ κάθε
μῦθ θὰ στολίσῃ τὴν αὐλόφορτα τῆς.

Τὰ σχολιαρχοῦλα μὲ χαρὰ σπολίζον
τὸ καλὸν ποὺ θὰ βάλουν τὸ φοῖ εἰς
πραγματικότητα ἐκδρομῆς.
1 Μαΐου.—Ἀρχίζει νὰ βραδυαίει. Ἀπ'
πάνταρονό δουνάλια ξεπροβάλλουν οἱ ἐκ-
δρομῆς. Ἐπιτροπὴ ἢ σημαία ἀνδοστολι-
μένη, πίσω τὰ παιδιά, μὲ τὸν διδάσκαλό
ταυ, λαμπαδοφοροῦνται καὶ ψάλλοντα.

Ἀμέσως ἄλλες ἡ ἀλλές τοῦ χωριοῦ, ποὺ
εἶνε ἀμφιθεατρικῶς κτισμένο, ἀναβῶν
φωτιεὶς γιὰ νὰ ὑποδεχθῶν καὶ τιμήσουν
τὸν διδάσκαλον καὶ τὰ σχολιαρχοῦλα.

Ὁ μουσικὸς τοῦ χωριοῦ κατεβαίνει στὴ
ρεμματία ποὺ εἶνε στὰ πόδια τοῦ χωριοῦ,
γιὰ νὰ καὶ ὑποδεχθῆ, καίζοντας τὸ γλυκό-
νηο βιολί του.

Τραγουδοῦντας ἡ συναδεία διαχίζει
τὰρ τὸ χωριὸ καὶ φθάνει στὸ σχολεῖο.
Ἐκεῖ ἀρχίζουν ἢ ζητωκραυγὰς, ἢ κρὸ
ἔθνων, τῆς Σημιαίας, τοῦ Βασιλέως,
τοῦ στρατοῦ καὶ τέλος τὰ παιδιά ζητω-
κραυγάζουν ὑπὲρ τοῦ διδασκάλου ταυ.
Ἐκεῖνος εὐχαριστεῖ τὰ παιδιά καὶ τοὺς
χωριοῦς, ἢ φωτιεὶς σβύνουν καὶ ἡ εὐρη-
τία διαλύει.

Σὲ πολὺ μεγαλειότηρας καὶ πολυτελεστέ-
ρας εὐρητίες παρευρέθη, ἀλλ' αὐτὴ μὲ
συνεικίνηση καὶ μὲ ἠχηροῦς περιπέ-
τερο γιὰτὶ εἶχε στολίδι ἀσυνείθιστο, τὲς
ἀφελεὶς συνήθειες τῶν χωριοῦν.

Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιόν μου Ὀμηρεῖς

ΤΟ ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἐπρόκειτο τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ γο-
νεὶς τοῦ Μίμη νὰ πάνε ἐκδρομῇ σὲ μὴ
μαγευτικῆ ἔξοχῃ, ἔδου θὰ ἔμεναν ἅλην
τὴν ἡμέραν; ἀλλὰ αὐτὸν, λέγει, δὲν θὰ
τὸν ἐπαιρῶν μαζὶ ταυ, ἐπειδὴ χθὲς, ἀπὸ
τῆς πολλῆς του ἀταξίας, εἶχε φουρτίσει
πᾶρα πολὺ τὸν μπαμπά.

Ὁ Μίμης ὅμως ἐπαρηγόρειτο, ἔταν
δειλὰ-δειλὰ ὄνειροτόλμα κάποιο ἄνοιγμα
τοῦ μπαμπᾶ... κάποια παιγνίδια καὶ ἄλλα
μὴ εὐχάριστα ἀπὸ μὴ ἐκδρομῆ.

Ἡ συγκινητικὴ στιγμή ἦλθεν, οἱ γονεὶς
τοῦ ἀνεχώρησαν μὲ ἄφως σοβαρὸν, νομί-
ζοντας ὅτι αὐτὸ ἦτο ἡ μεγαλειότερα τιμη-
ρία γιὰ τὸν Μίμη. Αὐτὸς ὅμως ὁ πονηρὸς
δὲν ἐστενοχωρήθη καθόλου, ἀλλὰ μάλις
ἢ συναδεία τῶν ἐκδρομῶν ἐστραφε τῇ
γονίᾳ, ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κλειδιῶν
τοῦ μπαμπᾶ.
Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ δὲν ἀργήσαν νὰ εὐρε-

θοῦν, μετὰ τινὰς στιγμῆς ὁ μικρὸς κα-
τεργάτης εἶχε ἀνοίξει τὸν μπαμπᾶ διαπλα-
τα κ' ἐκπύταξε πρὸς τὸ κάτω μέρος, αὐτοῦ,
καθὼς ἐγγυρῶνεν, ἐφυλάσσετο τὸ μεγάλο
βάζο τοῦ γλυκοῦ.

Ἐνῶ ἐβύθιζε τὴν πλάταν δὲν ἔκατο-
στὴν φορὰν τὸ χερί του μέσα στὸ βάζο,
αἰφνης, ἀπὸ τὸ διπλῶν διαμῆτο ἀντηχεῖ
ἢ φωνὴ τῆς μαμᾶς του:

—Μαρία, φέρε μὰς δυὸ ποτήρια, γιὰτὶ
δὲν θὰ μὰς φθάσουνε στὴν ἐκδρομῇ.

Ὁ δυστυχία του!.. οἱ γονεὶς του εἶ-
χαν γυρίσει πίσω, διότι ἐξέχασαν νὰ πάρ-
ουνε ποτήρια. Μὲ πᾶν δὲσῆ, ὁ Μίμης
ἀποσύρει τὸ χερί του ἀπὸ τὸ βάζο.

—Τὸσάφρη! ἤκουσθι τότε ὁ κρότος
τῆς φέρας, ποὺ ἦτο στὸ κάτω μέρος τοῦ
μπαμπᾶ σπῆμένη γιὰ τὰ ποτήρια. ὉΜί-
μης στὴ βιάσι του εἶχε σαστήσει. Κ' ἐνῶ
σὺν τρελλὸς, δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ νὰ φέ-
ρη ἢ πόσα ἀνοίγει καὶ ἡ μορφή του
μπαμπᾶ ἐμφανίζεται ἀπειλητικῇ:

—Βρε! τί κάνεις ἐκεῖ;
Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ὁ
μπαμπᾶς τὸν ὀρχίζει. Χαστούριες, μα-
στούνιες συγγιμῶς ἀψηφράσαν στὴ
πλάτη του, ἐνῶ ὁ κοιμένος ὁ Μίμης ἔ-
πεφτε μὲ μεγάλο κρότον... κάτω ἀπὸ τὸ
κρεββάτι του... γιὰτὶ ἄρα αὐτὰ δὲν ἦ-
σαν τίποτε ἄλλο πᾶρα ὄνειρο.

Μαγαμένο Γιοῦλι

ΒΡΑΥΤΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ἥλιος ἐξοκλιεφῆ
καὶ τοῦ βουνοῦ τ' ἀέρι
ἔνα γλυκὸ, μελωδικὸ
ἦχο φλογεράς φέρει.

Βελάζουγα γυρίζοντας
τὰ κάτασπρα τάρνικλα
τὴν ἡσυχία ποὺ ποδοῦν
βρῖσκουνε τὰ πουλάκια.

Ἡ βοσκοπούλα ἢ καλῆ,
τὸ ρίχνει στὰ τραγοῦδια,
καὶ σὲ κεφάλι τῆς φορεῖ
στεφάνι ἀπὸ λουλούδια.

Ἀπὸ τὰ ὀδρῆνι σιγαλῆ,
ἔλο εὐμορφίᾳ καὶ χάρη,
προβάλλει ἔκτρο τὸ χρυσὸ
τῆς νόχτας τὸ φεγγάρι.

Καὶ περιστέρι γρήγορο,
στὴ θάλασσᾳ ἢ βραχούδα,
πετᾶ καὶ τὸ πᾶνκι τῆς
χαϊβᾶει ἢ βροσοῦλα.

Κῆμα τοῦ Βοσπόρου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν:
—Μαρία, κάμε ἕνα τσάϊ τῆς Εὐγενίας,
ἀλλὰ μὲ πολλὴν ταχύτητα.

Καὶ ἡ μικρὰ Εὐγενία, ἀφοῦ τὸ ἤκουσε:
—Δὲν θέλω μὲ πολλὴ ταχύτητα, ἀλλὰ μὲ
πολλὴ γέχαρι!..

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοκοβί τοῦ Στόλ. οἷ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδουτῶν
τὴν 26ην Μαΐου 1915.

ΣΑΣ γράφω σήμερα μὲ χαρὰ, ὡς
σερῶ ἀπὸ τόσας ἡμέρας ἀγωνίας, οἱ ἱ-
στοροὶ εἶπαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς μὰς διέφυγε
κἀθε κινδύνον. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος
τοῦς!

Μπορεῖς νὰ ἐβροντοφωνῆς ὅσα θέ-
λεις. Γι' αὐτὴν Ἀρτεμῆ, ἔτι εἰς συ-
γολικὰ ποιητικῇ ἐργασίᾳ τοῦ Δεῖνα δὲν
εἶνε πορὰ μὴ ἀδιάντροπῃ κλεψιά. Ἀλλὰ
πρέπει καὶ νὰ τάποδεῖξῃς. Δὲν ἀρκεῖ νὰ
λές ὅτι τὸ Α ποίημα εἶνε ἀπὸ τὸ "Παλιὸ
Βιολί" καὶ τὸ Β ἀπὸ τὸν Βαλαωρίτη.
Πρέπει νὰ λάβῃς τὸν κοπὸ νάντιγγραφῆς
τὰ κλειμμένα αὐτὰ ποιήματα καὶ νὰ μοῦ
τὰ σταλῆς. Γιὰ νὰ ἴδῃ κ' ἐγὼ ὀφθαλ-
μοφῶνως τὴν κλεψιάς. Καὶ ἂν μὲν εἶνε,
σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸν ξεσκεπάσω καὶ νὰ
μὴ τοῦ ξεκαθημοσιεύσω ποίημα. Ἀν ὅ-
μως δὲν εἶνε; πὼς θὰ τὸν ἱκανοποιῆ-
σῃς;...

Ἐλληνικῇ Ἀγγλῇ, ἐγὼ θὰ σ'
εὐχαριστήσω διὰ τὸ ξεπᾶθῆμα καὶ σὺ
μὴ δεχθῆς τὰ εὐχαριστήματα, ἀφοῦ νο-
μίζεις ὅτι δὲν ἔκαμεσ παρά τὸ καθήκον
σου. Τὰ κομμάτια, ποὺ θέλεις νὰ σοῦ
ἐξηγήσω, εἶνε πολὺ καθαρά φαίνεται
ὅμως, ὅτι δὲν σοῦ ἤρεσαν καὶ τότε καμ-
μια ἐξηγήσις δὲν θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ σὲ
κἀνῃ νάλλῃξῃς γούστο. Ὅσον διὰ τὴν
ἰδέαν ποὺ ἔχεις περὶ ἐπιμονῆς, ἐμπροσθ
νὰ σοῦ τὴν τροποποιήσω. Παραδέχομαι
ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατορθώσῃ
τὰ πάντα διὰ τῆς ἐπιμονῆς· ἐμπορεῖ
ὅμως νὰ κατορθώσῃ πολλὰ καὶ πάν-
τως περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ κατορθώ-
σων, ἂν ἀπεγορητέτω μὲ τὴν πρώτην
δοκιμῇ. Αὐτὴ εἶνε ἢ ἀλήθεια.

Ἐλλὰς τοῦ Κοκκινάκη, ἢ ἀπάντησις
μὲν εἶνε στερεώτατος; τὰ
κομμάτια σὰς δημοσιεύονται διὰ κλήρου,
ὅστε χίλια παράνομα δὲν ἐμποροῦν νὰ
κόμουν μίαν τῆχην. Θὰ εἶπω εἰς τὴν
Ἡρωϊκῆν Σάμον ὅτι τὸ γατάκι
σου τὸ ἔβγαλες Φούλαν, ἔτι δὲν ἐμπο-
ρεῖς νὰ τῆς σταλῆς φωτογραφίαν του,
ἐπειδὴ δὲν στέκεται ἡσυχὸ νὰ φωτογρα-
φηθῇ καὶ ὅτι εἶνε στακτόμαυρο μὲ σπῆ-
θος ἄσπρο.

Μάλιστα, Μέλλων Θριαμβευ-
τῆ, ὅποτε καὶ ἂν ἐγγραφῇ κανεὶς, εἴ-
μπορεῖ νὰ κἀνῃ ὅποτε ἢ συνδρομῇ του
νὰρξῃ ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου καὶ νὰ λά-
βῃ τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς τοῦ τόμου. Σ'
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ὄγδον ἀγορα-
σίαν. Ἐ, ἢ ἔλλειψις τοῦ χώρου δὲν
εἶνε τὸ μόνον κακὸν ποὺ μὰς ἐφερέν ὁ
πόλεμος...

Πολὺ σπουδαῖο ζήτημα βλεπῆς. Ἡρῶ
τοῦ 1918, καὶ φρασικὰ δὲν ἐμπορῶ νὰ
σοῦ τὸ ἐξηγήσω εἰς ὀλίγας γραμμῆς.
Σοῦ λέγω μόνον ὅτι ἡ τιμωρία τοῦ κα-
κοῦ, καὶ ἂν ἔχη κάποτε, δὲν πρέπει νὰ
ἔχη ἐκδικητικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ νὰ γί-
νεται μόνον ἐξ ἀνάγκης διὰ τὸ δίκαιον,
διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς κοινωνίας ἢ διὰ
τὴν βελτίωσιν τοῦ ἰδιοῦ κακοῦ. Δι' αὐτὸ,
βλέπεις, καὶ αἱ ποινὰ γίνονται ὀλιγὸν ἐ-
λαφρότεροι, φιλανθρωπότεροι. Τὰ βασί-
μοσιμα κατηγορήθησαν.—Ἀς καταργη-
θῇ λοιπὸν καὶ ἡ Ἀσκήσις 122, ἀφοῦ σὰς
ἐπιστάσεις τῶσον.

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυπριοπούλαν ποὺ ἐβύ-
στησεν ἢ Κυπριακῇ Ἐβχλεια εἰς
τὸ ἴδον φύλλον, μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη οἱ
ἐξῆς: Μαντῖνα Π. Παπαγιαν-
νοπούλου λέπ. 50, Ἰωάννης Μ.

λῆσι αἰνὸς λέπ. 50. Χρηθίζοντα ἀκό-
μῃ 2.40 διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐγγραφῇ τῆς.
Ὁραῖο τὸ γραμματικὸν σου, Ἀημι-
οποῦλα. Σίγῃ μὲν ποῦ ἐβγινεσ καλὰ
καὶ μπορεῖς τῶρα νὰ μοῦ γράψῃς μὲ τὸ
χερσὶ σου. Καίρω ἐπίσης ποῦ θὰ ἔλθῃς
στὰς Ἀθήνας καὶ θὰ γνωρισθῆσαι καὶ
προσωπικῶς. Χαίρετίσματα εἰς τὴν ἐξαδέλ-
φῃ σου.

Ἐτοὶ εἶβαλα λημονοῦν, Γενναῖ-
ὸ Φυρεῖ Ἐλληγνίς; ὅσοι ἀπὸ ἐξα-
ετῆ φίλων: Ὅχι, τέτοια ἰδέα δὲν μοῦ
ἐπέρασε. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
σου εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ σοῦ εὐχομαι
τὴν αὐτὴν εἰς τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς
ποῦ θάρχισης τῶρα. Ἀλήθεια, ἡ μαθητι-
κῇ ζωῇ εἶνε ἡ ὀφαιότερα. Πολὺ μὲ συνε-
κίνησαν αὐτὰ ποὺ γράφεις διὰ τὸν Βα-
σιλέα.

Ὁ Ὀυεῖρ ἀπόλος τῶν Καλα-
μῶν μοῦ γράφει: «Ἄν ἤξευρα, ὅτι θὰ
ἐξελιγένοτο ὁ Θεὸς διὰ τοῦ θανάτου μου
καὶ θὰ μὰ ἄφινε τὸν Βασιλέα, θάεθθη-
σκα πρὸ τῶν ἀντικτόρων ἀμέσως, ὅπως
οἱ Ἰάπωνες διὰ τὸν Μιχάδον. Εὐτυχῶς,
ἢ θυσία μου δὲν θὰ ὀφελόσθε. Κλαίω,
κλαίω πρὸ τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καὶ ἀνα-
μένο ἀγωνισθῶς τὸ ἀποτέλεσμα...»
Πὼς νὰ μὴ ἐσᾶξοτο ὁ Βασιλεὺς, ἔταν
τόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦν;...

Γι' αὐτὸ Ὀυεῖρον, δὲν ἔχεις δί-
κη. Καὶ τὸ θεᾶτρον εἶνε ἕνα τιμὸν ἐ-
πάγγελμα ὅπως καθε ἄλλο. Ἐμπορεῖ καὶ
μια καθὼς πρᾶπει κόρη νὰ γίνῃ ἡθο
ποῦς, διὰτὸ δὲ ἐγενῶν τόσαι. Ἄλλ' ὅ-
πως σὰς εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων, δι' αὐτὸ
χρηθίζετα ἐξαιρετικῶν ἐτάσεων, μεγα-
λο. Χωρὶς αὐτὸ, δὲν εἶνε καλὸν νὰ γί-
νεται μια κόρη ἡθοποιός. Τίμον ἔστειλα.

Μὲ μίαν ὀφίαν καὶ συγκινητικωτάτην
ἐπιστολήν, ὁ Φάων μὲ παρακαλεῖ νὰ
εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του ὄλους ἐκεῖ-

EIKONES BRABEYONTΩN
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΑΝΔΡΕΪ ΝΗ Ν. ΤΡΙΠΟΥ
Ἐν Ζίφτῃ (Αἰγύπτου)
Βραβεύθησθε ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀνθισμένη Βαμβακιά
Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
(Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1915, σελ. 107)

νοῦς ποῦ τὸν συνελυκῆθου διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ πατρός σου.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνετα ἢ ἀνανοῦται
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινομένα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μὲχρι
τῆς 30 Νομβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶρα, καὶ δαυ ἀπὸ Κ εἰς κορτίσα

Νέα ψευδώνυμα: Βασιλῆας τοῦ Φούλ-
λου, κ. (Α. Π.) Ἐλληνικὸς Ὀθωνὸς α.
(N. E.) Λουκίης Λάρας, α. (M. Σ.) Καρ-
δία Παλαιολόγου, κ. (Ο. Δ.) Γαλανὴ Ἐλ-
ληνοπούλου, κ. (Υ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λόξου: Τὰ Ὀνειρα κ' Ἀλλήθευσαν (0)
μὲ Δοξασμένον Ρῆνον, Βαλκανικῇ Συμ-
μαχίαν, Ἀνθισμένην Βαμβακίαν.—ὁ Ἡ-
ρώς τῶν Βαλκανίων (0) μὲ Ἡρῶα τοῦ
1913, Ἐλλάδα τοῦ Κοκκινάκη, Ἐξο-
δον τοῦ Μεσολογγίου, Ἐλευθερωθῆσαν
Ἡπειρον, Μελίοντα Ναυαρχον.—ὁ Ναυρὸς
Εὐκατοίδης (0) μὲ Χρυσὴν Μάσκην, Δο-
ξασμένον Ρῆνον, Ἀνθισμένην Βαμβακίαν,
Λορελαί, Φούλαν, Διοπτροφοροῦσαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνοται: Ἡ εἰκόνα τῆς Πηγικ-
πίσης; τὸν Δολλαρίων.—Ἡ κἀλωπῆν
καὶ ἡ Ἀουλοῦκα τῆς Ἀδδᾶς.—Ἀδάρω
τοῦ Μεραμένο Γιούλι, Σκλαβομένου Ἐλ-
ληνος καὶ Τέλλου Ἀργῶ.—Ἡ ὀφία
τοῦ Κοκκοῦ τοῦ Μπουσῆ.—Ἀσπλᾶγνια
τοῦ Προμάγου τῆς Ἐσταλόφου.—Ἐπι-
στολὴ τῆς Φύλας τῆς Φούλας.—Ἡ τρι-
ἀτάφυλλος τῆς Ροδοδάφνης.—Μικρὰ διά-
φρα διαρῶν.

Ἀπορρίπτονται: οἱ φίλοι καὶ τὸ γρη-
μα.—Ἡ μέγα ὄνειρον.—Ἐπὶ Βασιλῆα
μὰς.—Ἡ τερπικλήρ.—Ἡ Πόλις ἄλλος
στοατὸς (ἔτι νὰ ἢ ἀκατάλληλα).

Καὶ μια παρατήρησις: Μὴ μοῦ γράφετε τὰ
κομμάτια σὰς σὲ πῆνθη γαρτῖ. Δὲν κἀνῃ.
Ὅταν ἔχη κανεὶς πῆνθη, μόνον τὰς ἐπιστο-
λάς του γράφει σὲ πῆνθη γαρτῖ. Ἴσποτε
ἄλλο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζετα τοὺς φίλους
τῆς: Ἐνετικὸν Λεογῆ (ἔλαβ, εὐχαριστῶ)
Τοναγκαῖον (ἔλαβ, τῶρα ποῦ δὲν ἔχεις
σχολεῖν, πρέπει νὰ καταγίνεσαι περισσοτέ-
ρον μὰς μὲν κατὰλογον σοῦ ἔστειλα) Μί-
μην Ἀναστ. (συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ θεοῦ καὶ νοσοῦ) Ροδοδάφνην
(ἔλαβ, εὐχαριστῶ) Κυπριακῇ Ἐβχλειαν
(ἔλαβ, εὐχαριστῶ) Ἡρωῖδα τῆς Ἀθήνου
(χάρτη τῶν Ἀσίων ἔστειλα) λοιπὸν μετὰ
τὰς ἐξετάσεις.) Ἀθηνῶν ἰδέα (ἔχει καλὸς ἢ
Βαλκανικῇ Συμμαχίᾳ εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας) Ἀγαθάει (γράφε μοῦ λιποῦ τῶρα
ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον) Ἐξοδον τοῦ
Μεσολογγίου (θὰ τῆς τὸ ἔλεγα, ἀλλὰ ἐπέρα-
σεν ἢ 25 Μαΐου) εὐχαριστῶ διὰ τὸν νεὸν
ἀγοραστῆν) Διαβόλαια τῶν Ἀθηνῶν (τόσο
ἐκτενὲς ἀνιγμα; δὲν θὰ τὸ γρηγορηθῆσῃ,
ὡστε περιττὸν) Ἀργυρινὸν Φύλακα (τυπο-
γραφικὸν λάθος; τὸ Φύλαξ ἔγενετο Φάρος)
Κόμμα τοῦ Ἰονίου (ἔλαβ, εὐχαριστῶ, ἔ-
στειλα) Μικρὸν Κερικουαῖον (ἔχει καλὸς)
Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (δεκτῇ) καὶ ἔ-
γει: δικη; κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη δυὸ φο-
ρὰς τὸ ἴδιον ποίημα) Ροδοδάκτυλον Ἡῶ
(ἔστειλα) Χρυσούλαν Σίας (εὐχαριστῶ δι'
ὅσα γράφεις καὶ περιμένω) Κίτσον Δ. Κοτῆ
(καὶ σὲ ἐπίσης εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην
καὶ τὰς συστάσεις) Ἐξοριστὸν Πόργαμα
(διότι αἱ ἄλλοι εἶνε πολλὰ καὶ ὁ χώρος ποὺ
διαθέτω ἐλάγιτος) Πέτρον Κ. (ἔστειλα

δον τόμον.) Ἐκπορθητὴν τοῦ Μιζαντινοῦ (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ἔξισπάθημα.) Μαραμένο Γιουλι (ὄρθα φρονεῖς ἄλλ' εἶπαμεν πολλά δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν.) Δ. Κ. Κυριδ. (ὄχι.) Βαροπούλου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔξισπάθημα.) Ἐθνομὸν Ὀνειρον (διὰ τὰς πληροφωρίας εἶνε αἱ Μ. Ἀγγελιαί.) Σκλαβωμένον Ἑλληνα (ἔ/εἰ καλῶς.) Ἐνδοξόν Μαραθωνομάχον (ἐλήφθησαν.) Ζακινθινὸν Ἀκρογιάλι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Πρόδρομον τῆς Ἐπιταλόφου (ἔχει καλῶς ἐσημειώσα καὶ τὴν ἡλικίαν.) Μπρονέτ (ἔστειλα κ' ἐγὼ αὐτὸ ποῦ θέλεις σέξ, θέλω.) Ὀνειρα π' Ἀλήθυσσαν (φυσικά, ἡ ἀρχὴ εἶνε δύσκολη.) Φρεαντλήν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Παντοκράτορα (ὁ Ὁδηγὸς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.) Βασιλῆαν τοῦ Θρώλλου, Ἀνθισμένην Βαμβοκιάν κλπ. κλπ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκάτι μέχρι τῆς 26ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

316. Ἀξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ζυλον,
Ζῶον τὸ δεύτερόν μου
Κ' ἕνα νησί ἐλληνικόν
Βλέπεις ἐπὶ σὺνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σουριανῶνα

317. Μεταγραμματισμὸς

Ἄν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Μιάς ἀπὸ τὰς ἐποχάς,
Κάποια νῆσος θὰ προβάλλῃ
Ἀπὸ τὰς ἐλληνικάς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἄπτερου Νίχης

318. Στοιχειοτονόγραφος

Ἄν τὸ ἄλλα κάμῃς ἴωτα
Καὶ τὸν τόνον ἀναίσθητος,
Χωρὶς κόπον καὶ ἰδρωτὰ
Θὰ ἰδῆς καὶ θὰ θαυμάσῃς,
Ἀπὸ ἔνδοξο νησάκι
Σπάρτο, ρέγγα ἢ λαυράκι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφῆ Νίχης

319. Μωσαϊκὸν

Τὸ θράσος, ἡ ὕβρις, τὸ μῖσος, ὁ πόνος,
Καὶ, χεῖριστον πάντων, ὁ μαῦρος ὁ φθόνος,
Καθὲνα σοῦ θίδει ἀπὸ 'να του γράμμα
Καὶ γίνετ' ἐν ἄλλο κανὸν ἐν τῷ αἵμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλαγορκότνον

320. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ πτηνόν.
* + * = Θεὸς τῶν δασῶν.
** + ** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*** + *** = Βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων.
**** + **** = Ὄνομα ἡμέρας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πόπης Κατσηκονσαντινίου

321. Φόρδην Μίγδην

Ἐθδὸς ὄνεκ σαχόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὁρίωνος

322. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Πτηνόν—ἀερωτήριον—Πολίχην τῆς Γραφῆς.
Μέρος κατάστον—ἀντωνυμία—Φωτιστικόν.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου

323. Ποικιλὴ Ἀεροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-

τωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν μεγάλην ἔρημον.

1. Τραγικὸς ποιητὴς ἀρχαῖος.
2. Τραγικὸς ποιητὴς νεώτερος.
3. Μία τῶν Μοιρῶν.
4. Ἦρωσ τοῦ 21.
5. Χώρα τῆς Ρωσσίας.
6. Δένδρον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου

324. Φωνηεντάλιον

χς - γρσ - χς - γρσ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τὴν Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν

325. Γρίφος

Φύλλον 20 20 20
Φύλλον 20 20 20

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροκόλου τῆς Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

138. Περιανδρος (περὶ, Ἄνδρος.)—139. Σὺμπαν (Σήμε, Πάν.)—140. Βόλγας—Ὀλγα. 141. Ἀκίος—Μάιος.

142. ΠΑΝΑΜΑΣ 143. ΘΩΣ
ΣΑΜΟΥΗΛ ΟΡΟΣ
ΠΥΡΑΙΣ ΣΟΦΙΑ
ΠΑΡΑΥΤΑ ΣΙΑΜ
ΣΟΛΩΜΩΝ ΑΜΑ
ΣΟΛΩΜΟΣ
ΣΕΡΙΦΟΣ 144—148. Διὰ τοῦ Φ: Φίλος, φόρος, φάρος, φόνος, Φάληρον.—149. ΛΑΜΙΑ (Λίσιος, ΓΑΛΛΙΑ, ρόμβος, Φίλιππος, κολλᾶπλασεισμός.)—150. Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.—151. Ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ (ἐν τὸ ἐρ-τόπο Λῆ.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.»

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ φρ. 5.
Ἀκόσμητα Μιθῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15.
Ἄσμη 7 τετραδίων φρ. 1.—
Ἄσμη 15 τετραδίων φρ. 2.—
Ἄσμη 25 τετραδίων φρ. 3.—
Ἡ Μαροῦσα, (μὲ 2 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίημα) φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Παιδιὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20 Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδιὸν Θεάτρον (Σενοπούλου) φρ. 2. Χρυσὸδ. φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσὸδετα τὰ 3 ὄμοι, φρ. 2,50.
Πρόσθε Νηϊόν (μὲ 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ὁ Πυραιοπόλις (μὲ 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ἐπίθε Πατριδῶν (μὲ 35 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ὁ Φάτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε - 25]

Ἡσιοποποῖλα, πὺς θὰ μ' ἀρέσῃ νὰ λάβω ἕνα γράμμα σας. Σᾶς εὐχαριστῶ.
Ἀνθισμένην Βαμβοκιά

[1Ε - 27]

Ἦτος ἐνδιαφερομένους πληροφοροῦν ὅτι ὁ νέος Συνασπισμὸς **«ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»** θὰ δράσῃ μὲν κατὰ τὴν α'. προγραμματικὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ μὲλῃ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐγγράφονται ἀπὸ τώρα.—Ἐνα Χιωτᾶκι (Α. Κιρλαζιτῆς, Χίος).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὄσων αἱ λύσεις, ἀδιαικρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Μαΐου

ΑΘΗΝΩΝ. Δ. Κ. Κυριαδῆς, Γ. Α. Μάρκου, Σπ. Ν. Θεμιστῆς, Δ. Σ. Πετροπούλου, Ἀσπ. Α. Παλαμινοῦ, Ματθαῖο Μ. Ἡλιοβασιλέου, Γ. Γ. Πάγκαλος, Γ. Σ. Χαρηλῆς, Κ. Γ. Παλιόφλου, Εἴσοφ. Βέγγου, Ρουμελιαννά, Α. Ν. Ἰγγλέσις, Δ. Πακαλιῶ, Ἰω. Δεσπιδῆς, Χαρίθ. Π. Τσονῆ, Α. Πακαλιῶ, Δ. Πατριάκος, Ἄλ. Ε. Ἀράκος, Τα-ναγρατῆς, Ἰωάννα Χρ. Πουλιᾶκου, Γ. Χ. Πουλιᾶκος, Μαγνητικὴ Κιθάρα, Σπ. Α. Μάμος, Κούλα Α. Κονταρίνη, Σπ. Α. Κονταρίνης, Γ. Μωρατῆς, Γ. Χάλαρης, Ἀντ. Συναγχιᾶς, Δέσποινα Σταματιέλου, Χρυσ. Θ. Στασινοπούλου, Ὀλυμπ. Γ. Μακρῆ.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἡρώς τοῦ Σουλίου.
ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρώς τῆς Ἀθήνου.
ΒΟΛΟΥ. Γ. Γ. Ἡλίας.
ΓΑΓΟΒΑΣ. Ν. Α. Παπαγαβῆς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Θ. Σαυθός.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιασιῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Περ. Γ. Βετλοκάνος, Α. Γ. Καράνης, Ἄλ. Χρ. Γεωργιόπουλος, — Ε. Β. Κ. — Ἀθ. Ν. Τζωρτζῆς, Εἴσοφ. Α. Ράπτης, Χαροῦ. Δ. Πανταζῆς, Χρῆστ. Α. Γεωργιάδης.
ΚΑΒΑΛΑΣ. Ἀποστ. Μ. Εὐαγγελίδης, Σταύρος Ε. Ἀντιόχας.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Α. Στασινοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μελλόγτος, Κων. Μπίνας, Χαρ. Γ. Πατσός, Ἐλένη Ἀργυροῦ, Μαρία Χ. Καρβόνα.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Διον. Σ. Χαραφῆς, Ναυτοπούλο Κεφαλληνίας, Παναγ. Χ. Διόνης.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Κόρη τῶν Δασῶν, Αἰλιὰτ. Α. Αιμωροῦνη, Γ. Κουκουλάς, Παν. Ἀθ. Νίχης.
ΜΑΝΟΥΡΕΑΣ. Γ. Α. Ζέπος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Ἄντ. Πολυχρονιάδης, Στ. Θ. Ἀντωνιάδης, Χ. Α. Πολυχρονιάδης, Ἀντ. Ν. Παβέλλας.
ΟΔΗΣΣΟΥ. Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, Ὀνεια κ' Ἀλήθυσσαν.
Π. ΦΑΛΗΡΟΥ. Β. Π. Μάλτας.
ΠΑΡΓΑΣ. Μέντωρ Ζουλιτῆς, Ἀντιγόνη Μ. Τσιτσίου.
ΠΑΤΡΩΝ. Μίμης Ἀναστασόπουλος, Πατριὸ Ναυτοπούλο, Γιαν. Π. Νικολόπουλος, Ἄνδρ. Α. Ἡλιοπούλου, Ἐνας χωρὶς ὀνομασίην.
ΠΕΡΙΒΑΙΩΣ. Ν. Σ. Καλούσης, Ἠρ. Σαυρομήλιος, Ἐμμα Ν. Σανθός, Ν. Κ. Νικολόπουλος, Ἀλεξάνδρα Α. Φοφῆ, Πάνος Χ. Κολυβάς, Εἴσοφ. Γ. Πετροπούλου, Αἰγυρῆσας Ἀνοτάδης, Διον. Ἀντ. Λοβέδης, Ἀλεξάνδρος Πόρμα.
ΣΑΜΟΥ. Ἄνασ. Π. Παναγιώτης.
ΣΥΡΟΥ. Δουκία Πασχοπούλου, Μαρίνα Μπουλιγοῦνη, Σπ. Γ. Κολοκοῦνης, Ἀγγελικὴ Σ. Σιδερῆ, Ν. Γ. Βάτης, Γ. Μωρατῆς.
ΥΔΡΑΣ. Φωτοῦς τῆς Ἐπιταλόφου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Γ. Ν. Παπασιάνου, Κ. Σ. Γιορτζῆς, Δ. Κόκατος.
ΧΙΟΥ. Γ. Κ. Κέντηρης, Σεν. Μ. Βουλαγαζῆς, Δανάη Γ. Τσίμου, Κ. Σ. Τσουρῆς, Δημοσφ. Ἄλ. Ποντελοῦ, Μιχ. Ἀναγνώστης, Ἄνδρ. Γ. Σταμούλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὸ ὄνοματι ἐπέδθησαν εἰς τὴν Κληροῦν καὶ ἐληφθησαν οἱ εἰς τὴν ἑσπέρην: ΙΩΑΝ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΣΤΑΥΡΟΣ Ε. ἈΝΤΟΥΛΑΣ ἐν Καβάλλῃ, Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Α. ΦΟΥΦΑ ἐν Παργαῖς καὶ ΚΩΝΣΤ. ΣΕΝ. ΓΚΟΡΤΖΗΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅποιοι ἐνεργόγησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουνίου.

Τὸ πρῶτον κατῆχοι τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἰς ἡ ἔγκαιρος ἀνατίσις τῆς συνδρομῆς του